

SJORS

van de Rebellenclub

6 april 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 14

Hoe verzorgen we poes?

Toen Mohammed eens in gedachten verzonken aan zijn lessenaar zat, ging een kat op de punt van zijn mantel zitten. De profeet merkte daar niets van, totdat hij op zeker ogenblik op wilde staan. Toen zag hij de kat zitten, die met zijn kop op zijn staart in slaap was gevallen. Zonder zich te bedenken pakte Mohammed zijn mantel bij een van de punten en scheurde er het stuk af waar de kat op lag. Toen kon hij opstaan zonder dat hij de kat hoefde te storen. . .

Dit (ware ?) verhaal laat zien dat katten in vroeger tijden met veel hoffelijkheid werden behandeld en in huis een ereplaats bezetten. Lang voor Mohammeds tijd was dat trouwens al zo. De oude Egyptenaren beschouwden de kat als een heilig dier en in de graven van gestorven farao's zijn mummies van katten gevonden. Katten hebben al duizenden jaren tot de huisdieren behoord en doen dat nog.

Wie besluit een kat te nemen zal meestal een jong dier aanschaffen. Vrienden, familie of buren hebben een nestje met jonge katten (die officieel kittens heten) en als we er vroeg bij zijn, kunnen we nog uitzoeken ook. Zo'n jong katje mag niet bij zijn moeder weggehaald worden vóór het zes of liever acht weken oud is. Vóór die tijd kan het zijn moeder nog niet missen, maar als het eenmaal ouder is dan acht weken, vergeet het zijn moeder gauw. In zijn nieuwe tehuis zal het beestje eerst een beetje onwennig rondscharrelen, maar na een dag of drie is het eigen en heeft het zijn nieuwe wereldje al grondig verkend. Naar het oude tehuis teruggaan (zoals volwassen katten weleens doen) komt bij het jonge diertje niet voor; daarvoor vindt het zijn nieuwe omgeving veel te interessant.

Als we een kat aanschaffen, moeten we ervoor zorgen dat we bepaalde dingen in huis hebben die bij de verzorging nodig zijn. Voor een kortharige kat is een rubberborstel nodig en voor een langharige een metalen kam, speciaal voor de periode waarin de kat verhaart. Verder hebben we nodig: een (witte) vlooienkam (op gezette tijden moeten katten ontvlooid worden), een strooibus met vlooiendodend poeder, een schoteltje voor eten, een kommetje voor drinken, een kattemand en eventueel een kattebak. Voor een jong katje hebben we ook nog wat speelgoed nodig: een pingpongbal, garenklos of rubberbal.

Wat het eten van de kat betreft zijn er een paar punten die we goed in de gaten moeten houden. Heel belangrijk is: nooit vers eten bij oud eten gooien. Er is geen poes die daarvan houdt en een dier dat zich een beetje voelt, zal zich omdraaien en zijn schoteltje laten staan. Staat er nog oud eten op de schotel, dan moet je dat eerst weg doen, de schotel afwassen en dan het verse eten erop doen. Verder moet een kat altijd kunnen beschikken over een kom met water en een met melk. Katten drinken niet veel, maar wel vaak. Telkens gaan ze naar hun kom, drinken een paar teugjes en komen later weer eens kijken. Zorg daarom ook dat melk en water altijd vers zijn. Geven we poes brood, dan is oud bruinbrood of oude beschuit het beste.

Wat eet een kat nog meer ? Rauw vlees of gekookte vis. Katten zijn carnivoren, vleeseters, en dus moeten op het kattemenu altijd vlees (liefst mager rundvlees) en vis voorkomen. Van vis verwijderen we altijd eerst de graten en vlees geven we in stukjes, dus niet gemalen. Belangrijk bij de voeding is ook nog het volgende: geef poes weinig of helemaal geen zout, weinig suiker en weinig groente en fruit. Een katje van zes tot acht weken eet vijf keer per dag. Na enige tijd kan dat verminderd worden tot vier keer en na twintig weken tot drie keer per dag.

Wie een jong katje neemt, moet het zo gauw mogelijk zindelijkheid leren. Bij zo'n klein diertje is dat helemaal niet moeilijk, als we maar zorgen voor een goede kattebak, het een paar dagen goed in de gaten houden en het telkens aan zijn bak herinneren, als het die is vergeten. De bak kan het beste van email, aluminium of zink zijn. Op de bodem leggen we een laag kranten en daarop een vulling, die kan bestaan uit turfmolm, aarde, zand of papiersnippers. Deze vulling moet altijd goed droog zijn. Zet de bak op een gemakkelijk bereikbaar, droog en tochtvrij plaatsje neer. Volwassen katten doen hun behoeften meestal buitenshuis, maar kleine katten en katten op flats en bovenhuizen zullen op de bak aangewezen zijn.

Helaas hebben we niet genoeg ruimte om alle onderdelen van de verzorging van katten te bespreken, maar wie vragen heeft, kan altijd bij ons terecht. Zijn er problemen, schrijf het ons en wij zoeken het uit. Intussen veel plezier met je kat!

CHINCHILLA

JONGE PERS

Een paar gegevens over katten

Aantal rassen: ongeveer dertig.
Gemiddelde leeftijd: tien tot vijftien jaar.
Gehoor: Zeer scherp.
Reuk en smaak: Zeer fijn.
Tastzin: Sterk ontwikkeld, vooral in de voorpoten.
Gezichtsvermogen: Bij schel licht (smalle pupillen) zwak; in halfdonker (bijvoorbeeld bij maanlicht) scherp. In stikdonker ziet een kat evenmin iets als een mens.
Typische kattegewoontes zijn:
„Klapperkaak": Vlug heen en weer bewegen van de kaken als de kat iets ziet dat hij graag wil hebben, maar er niet heen mag of kan (bijvoorbeeld vogels).
„Wapperpoot": Het schudden met een of meer poten, bijvoorbeeld als hij in een plas getrapt heeft.

WAT BETEKENT...?

STAART IN DE LUCHT: POES IS IN HAAR SAS.

STAART STIJF ACHTERUIT EN DIK (EVENTUEEL HAREN OVEREIND EN KROMME RUG): ANGST.

SLAAN MET DE STAART: MISNOEGEN.

LICHT WUIVEN MET DE STAART: VRIENDELIJKHEID.

TRAPPELEND KRABBEN: WELBEHAGEN.

KRABBEN AAN BOMEN ENZOVOORT: BIJHOUDEN VAN DE NAGELS.

VENIJNIG KRABBEN: ANGST; POES WIL ZICH VERDEDIGEN.

BULTERS

Het verborgen document

DA SILVA EN MANCINI HEBBEN RUZIE GEKREGEN. MANCINI, DOOR DA SILVA BEDREIGD, SPRINGT IN EEN RIVIER...

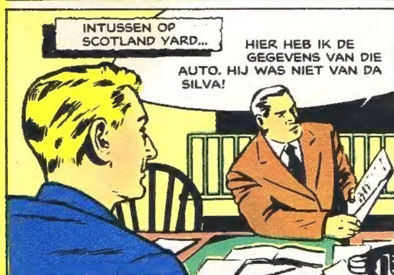

EN WEER LATER...
JE HOEFT NIET TE ONTKENNEN! DEZE DOLLARS HEB JE VAN DA SILVA GEKREGEN! OF NIET SOMS?

IK... IK ZEG NIKS!
IK ZOU MAAR UITKIJKEN ALS IK JOU WAS! DA SILVA IS GEVAARLIJK!

DENK ER NOG EENS OVER NA. WIJ GAAN NU EN WE NEMEN DE DOLLARS MEE. TOT ZIENS!
!?

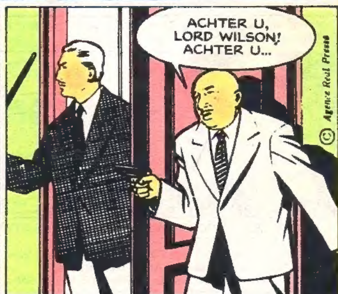

WÁT? LAAT JE DIE VENT VRIJ RONDLOPEN? KUNNEN WE HEM NIET BETER...
LAAT MAAR LOPEN!

DA SILVA EN MANCINI HEBBEN SAMEN RUZIE EN MANCINI IS BANG! HIJ LAAT VANAVOND TOCH NIETS LOS!

MORGENOCHTEND ZAL HIJ ER ANDERS OVER DENKEN, DAAR BEN IK ZEKER VAN!
MISSCHIEN HEB JE GELIJK!

'S MORGENS IN DE VILLA...
MENEER, DAAR IS DIE DA SILVA WEER! IK HEB HEM IN DE BIBLIOTHEEK MOETEN LATEN!

WAT? ALWEER? MAAR DIT IS TOCH AL TE GEK...

ACHTER U, LORD WILSON! ACHTER U...
© Agence Real Presse

WAT BETEKENT DIT? DOE DIE DEUR OPEN, DA SILVA!
RUSTIG! IK KEN DIT HUIS! NIEMAND ZAL ONS HIER HOREN!

. HAYWARD, DE VORIGE EIGENAAR, HEEFT DEZE KAMER GELUIDDICHT LATEN MAKEN! MENEER WILSON, IK WIL DIT HUIS KOPEN!

HIER IS EEN CHEQUE! WILT U MAAR TEKENEN?
IK MOET TIJD WINNEN!
LOUIS HACHÉ

Prinses Debbie

TOTAAL ONVERWACHT WAS DEBBIE VAN GEWOON MEISJE PRINSES GEWORDEN. ZE WAS NU HEERSERES OVER BARAWAK EN HAD GROOTSE PLANNEN MET HAAR LAND...

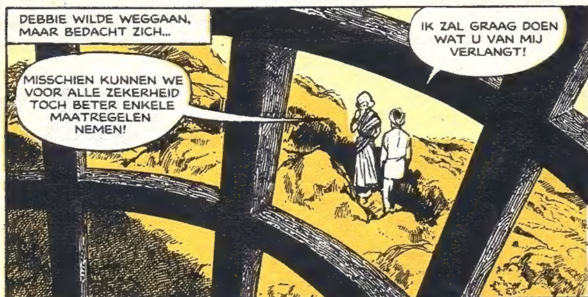

EN WEER LATER WERDEN BUIZEN GELEGD VOOR DE NIEUWE WATER-LEIDING.
OVER EEN PAAR DAGEN IS DE WATERTOREN KLAAR. IK ZAL HEM PLECHTIG IN GEBRUIK STELLEN!

DE AVOND VOOR DE DAG VAN DE OPENING VAN DE WATERTOREN RIEP DE EERSTE MINISTER TWEE HANDLANGERS BIJ ZICH...
WEET JE WAT ER GEBEURT ALS DE WATERTOREN UIT ELKAAR SPRINGT?
DAN STROOMT HET WATER HIERHEEN EN OVERSTROOMT DE STAD!

JUIST! DAAROM MOETEN JULLIE DYNAMIET IN DE TOREN AANBRENGEN EN MORGEN DE HELEBOEL UIT ELKAAR LATEN SPRINGEN!

INTUSSEN WAS DEBBIE MET MENEER SINGH BIJ DE WATERTOREN.
ER BESTAAT TOCH GEEN GEVAAR DAT DE TOREN UIT ELKAAR SPRINGT, IS HET WEL?
DAT IS UITGESLOTEN. DE TOREN IS ZO STERK, DAT NIETS HEM KAN VERWOESTEN!

DEBBIE WILDE WEGGAAN, MAAR BEDACHT ZICH...
MISSCHIEN KUNNEN WE VOOR ALLE ZEKERHEID TOCH BETER ENKELE MAATREGELEN NEMEN!
IK ZAL GRAAG DOEN WAT U VAN MIJ VERLANGT!

DIE NACHT...
DE EXPLOSIEVE LADINGEN ZIJN AANGEBRACHT!
PRACHTIG! MORGEN OM TWAALF UUR SPRINGT DE TOREN UIT ELKAAR!

DE VOLGENDE OCHTEND!
ALLES IS KLAAR VOOR DE OPENING, HOOGHEID!
JAMMER DAT DE EERSTE MINISTER ER NIET IS! HIJ IS VERKOUDEN EN MOET IN HUIS BLIJVEN!

OPGEWEKT BEGAF DEBBIE ZICH NAAR HET PODIUM...

...NIET WETEND DAT HOOG IN DE TOREN EEN VERWOESTENDE LADING OP ONTBRANDEN STOND... DYNAMIET.
DYNAMIE

De slavenkoopman van Pompeï

DE TERUGKEER VAN DE ALS VERMIST OPGEGEVEN CENTURIO MARCUS VALIA VEROORZAAKTE GROTE OPSCHUDDING IN HET ROMEINSE LEGERKAMP. NIET IEDEREEN WAS BLIJ DAT MARCUS BEHOUDEN BLEEK TE ZIJN. CENTURIO BARSIUS, EEN GEWETENLOZE SCHURK, STOND JUIST OP HET PUNT OM EEN AANTAL ONSCHULDIGE GEVANGENEN HET KAMP UIT TE SMOKKELEN MET DE BEDOELING HEN ALS SLAVEN TE VERKOPEN...

VAN ACHTER HET GEVANGENGEBOUW KEEK BARSIUS NAAR DE HOOFDPOORT.

DIE VALIA EN ZIJN METGEZEL ZOUDEN ME WELEENS VEEL LAST KUNNEN BEZORGEN. ER VALT GEEN TIJD TE VERLIEZEN!

WE MOETEN DE TERUGKEER VAN CENTURIO VALIA VIEREN, MANNEN! WAT ZAL CENTURIO BARSIUS VREEMD OPKIJKEN!

DAT DENK IK OOK WEL! KOM MEE, KELTON! VLUG NAAR TRIBUUN HOLCONIUS!

DE TRIBUUN IS ER NIET. DE HOOFDCENTURIO HEEFT ZIJN TAAK OVERGENOMEN!

8

HAASTIG WAARSCHUWDE BARSIUS ZIJN HANDLANGERS...

BARSIUS EN ZIJN MANNEN LEIDDEN DE GEVANGENEN VLUG NAAR DE ACHTERZIJDE VAN HET GEBOUW. ZE WAREN BIJNA BIJ DE ACHTERPOORT TOEN MORDO, DE MAN DIE DOOR BARSIUS WAS WEGGESTUURD OM BURGERKLEDING TE VERZAMELEN, HEN ACHTEROPKWAM...

KELTON HAASTTE ZICH NAAR DE GEVANGENEN. INTUSSEN HAD HIJ AL GEZIEN DAT MORDO HET GROEPJE VERLATEN HAD...
OPGEPAST! IEMAND WACHT ME OP ACHTER DIE MUUR! IK ZIE ZIJN SCHADUW!

MORDO STAK ZIJN BEEN UIT, MAAR OP HETZELFDE MOMENT VEERDE KELTON OMHOOG EN GAF HEM EEN VUISTSLAG...
DACHT JIJ SOMS DAT IK ME ZO MAAR BEENTJE LIET LICHTEN, HÈ?
HELP!

DE MANNEN VAN BARSIUS DREVEN DE GEVANGENEN DOOR DE POORT. INTUSSEN NADERDEN TWEE SCHILDWACHTEN, DIE VERBAASD NAAR DE VECHTPARTIJ OP HET PLEIN KEKEN...
WAAR GAAN DEZE GEVANGENEN HEEN? ZONDER OFFICIËLE PAPIEREN MOGEN WIJ HEN NIET DOORLATEN, CENTURIO! MAAR WAAROM VECHT MORDO MET DIE GALLIËR?
HET IS EEN ONTSNAPTE GEVANGENE! VOORUIT, GA MORDO HELPEN! STRAKS REGELEN WE DE REST WEL!

DE VERBOUWEREERDE SCHILDWACHTEN VOLGDEN HET BEVEL OP EN GINGEN MORDO HELPEN. DE BANDIET MAAKTE VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK OM WEG TE GLIPPEN...

EVEN LATER, BUITEN DE POORT...
PFF, IK HOOP DIE KELTON NOOIT MEER TEGEN TE KOMEN! ENFIN, DE SCHILDWACHTEN ZULLEN HEM WEL MORES LEREN!
HET GING PRACHTIG! NU VLUG NAAR DE BOOT!

Erwin Monpellier (17), Beterwonenstraat 24, Paramaribo, Suriname, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Duitsland, liefst in het zuiden. • *Harrie Putmans (15), Oude Grintweg 71, Oirschot (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Frans Putmans (17), Oude Grintweg 76, Oirschot,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Annie Putmans (15), Oude Grintweg 76, Oirschot,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jan van Groos (13), Goorderweg 11, Voorthuizen (Gld.),* wil speldjes ruilen en heeft ook suikerzakjes en autoplaatjes te ruil voor speldjes. • *Marleen Teurlings (13), Statenweg 67, Boekel-Venhorst (N.-Br.),* wil corresponderen met iemand van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en filmsterren. • *Roel Teurlings, Statenweg 67, Boekel-Venhorst (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van twaalf jaar. Hobby's: schaatsen, voetbal, zwemmen. • *Joke Lamers, Julianastraat 12, Cuyk aan de Maas,* wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien jaar. Hobby's: suikerzakjes, filmsterren. • *Henk Bezemer (14), Achter 't Zand 23, Culemborg,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in het Frans of Engels. • *Frans Putileihalat (14), v. Hiltenstraat 8, Geleen (L.),* wil corresponderen met jongens en meisjes van zijn leeftijd.

Het komt in de bus

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Hobby's: lezen, sport, voetbalplaatjes. • *Eduard Straube (13), Margrietstraat 29, Nieuwenhagen (L.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Zuid-Limburg. • *Cisca Louwers (15), Bucht 43, Bergeyk (N.-Br.)* en *Riet v. d. Sanden (16), Buchtdwarsstraat 7, Bergeyk (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens van zeventien jaar, liefst in het noorden van Nederland. • *Rieki Rennes (15), Wilhelminastraat 26, Andelst (Gld.),* wil corresponderen met een Nederlandse jongen van haar leeftijd. • *Bep Koelewijn (14), Soesterweg 207, Amersfoort,* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Jetty Caarls, Paulinastraat 22, Den Haag,* wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien of vijftien jaar. • *Gerdje Caarls, Paulinastraat 22, Den Haag,* wil corresponderen met een r.k. jongen van twaalf jaar. • *Marga v. d. Meijden (18), Bagijnhof 7 A, Delft,* wil postzegels van Europa ruilen. • *Beatrix Hogendoorn (17), v. d. Pekstraat 52 II, Amsterdam-Noord,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland of België. • *Gerda v. d. Merbel (15), Oude Heyningsedijk 91, Heiningen (N.-Br.)* en *Nel Nelemans (15), Krukweg 5, Heiningen (N.-Br.),* zoeken twee correspondentievrienden van hun leeftijd. Liefst twee vrienden. • *Tonny Claessens (16), Veerweg 2, Afferden (L.)* en *Gerry v. d. Woldenberg (16), Dorpsstraat 40, Afferden (L.),* zijn twee vrienden en willen graag corresponderen met twee meisjes (liefst vriendinnen) in Zuid-Limburg. • *J. v. Duivenbode (15), Spreeuwenpark 30 II, Amsterdam-Noord,* wil corresponderen met een meisje in Nederland, België of Engeland. • *Annie van Kaam (15), Dijkstraat 11, Zevenbergen (N.-Br.)* en *Riet Stoop (14), Lagewipstraat 16, Zevenbergen (N.-Br.),* zoeken een r.k. correspondentievriendin of -vriend van hun leeftijd. • *Leon Kwinkelenberg (18), Sophia van der Goudestraat 82, Gouda,* wil corresponderen met een meisje tussen zestien en negentien jaar. Tevens wil hij corresponderen met een Duits meisje van dezelfde leeftijd. • *Dingeman Quant, Minnebroerstraat 32, Zierikzee,* heeft speldjes te ruil. Eerst schrijven. • *Marieke Kusters, Prinses Ireneplantsoen 65, Rijswijk (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van elf jaar, liefst in Brabant of Limburg. Hobby's: filmsterren en platen. • *Anja Boersbroek (11), Meddosestraat 41, Winterswijk (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, dat van muziek houdt. Hobby's: zwemmen, gymnastiek, postzegels. • *H. v. Vulpen, Achterstraat 49, Heteren,* zoekt een correspondentievriendin van zestien jaar, die van zwemmen en schaatsen houdt. Liefst in de provincie Gelderland. • *Lies v. d. Voort (16), J. P. Coenstraat 41, Tilburg,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Jean Meeuwsen (17), Nieuwstraat 41, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd, die van sport houdt. • *Nelly Vos (16), Spoorstraat 8, Vierlingsbeek,* zoekt een r.k. correspondentievriend tussen zestien en achttien jaar, liefst een student of iemand die in het kappersvak werkzaam is. • *Alie Kollen (17), Emmastraat 16, De Krim (Ov.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Wietske Otten (17), Emmastraat 8, De Krim (Ov.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Jack Bruyn (15), Damiatestraat 24, Haarlem-Oost,* zoekt een r.k. correspondentievriend of -vriendin in Noord-Holland of Utrecht. • *Wim Huting, Bilderdijkstraat 96, Nijmegen,* zoekt een correspondentievriend, die van voetballen houdt. Hij spaart voetbalplaten; voor één voetbalplaat geeft hij vijfentwintig sigarebandjes. Eerst schrijven. • *Annemarie van Berkel (10), Amsterdamsestraatweg 441, Utrecht,* zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. • *Jacky van Meeuwen (13), Kruisvaardersstraat 55, Tilburg,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd, liefst in Scheveningen. Hobby's: suikerzakjes en postzegels. • *Anneke Kuys (11), Bakkummerstraat 35, Bakkum (N.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, dat van paarden, honden, sport, de natuur, tekenen en zingen houdt. • *Greet Smit (17), Gravenstraat 218, Clinge (Zld.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Loes Smit (13), Gravenstraat 218, Clinge (Zld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Jan v. d. Molen (18), 1e Kanaalstraat 6, Alkmaar,* wil corresponderen met r.k. meisje van zijn leeftijd. • *Ans Bollen (15), Iepenstraat 14, Brunssum (L.),* wil corresponderen met een r.k. jongen tussen vijftien en zeventien jaar. • *Gerrie v. d. List (14), Berkelstraat 12, Nijmegen* en *Marga de Bruyn (14), Ziekerstraat 90, Nijmegen,* zoeken ieder een correspondentievriend. • *Freddy Hendriksen, Hessenstraat 10, Heteren (Gld.),* zoekt een correspondentievriendin van vijftien of zestien jaar, die houdt van schaatsen en postzegels verzamelen, liefst wonend in Gelderland. • *Fiennie Kockelkorn (14), H. v. Veldekestraat 33, Molenberg-Heerlen (L.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland of Engeland. • *Jackie Hamakers (14), Oude Molenweg 21, Heer (L.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *P. Ankersmit (16), Graafseweg 14, Boxmeer (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: kanaries houden en voetballen. • *James Ruchtie (13), Geert van Woustraat 6, Den Bosch,* wil corresponderen met een jongen of meisje, die houdt van paardrijden, badminton en postzegels. • *Tiny Verspagen (15)* en *Gerry Park (15), Verzetsstraat 22, Hoensbroek (L.),* willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Fia Berkhout (11), Hoofdstraat 158, Hillegom,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst in Utrecht, Limburg of Noord-Holland. Hobby's: zwemmen, verven, filmsterren en suikerzakjes. • *Gerard Hompe (14)* en *Henk Hompe (15), Valckeniersstraat 6hs., Amsterdam,* willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Wim Westerhof (13), Stationsstraat 59, Pijnacker (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, voetballen en musiceren. • *Jaap Stipdonk (13), Oranjestraat 42, Denekamp (Ov.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Jaap spaart postzegels, sigarebandjes, lucifersmerken en speldjes. • *Ria Versteeg, Springweg 86 B, Utrecht,* wil corresponderen met een meisje of jongen van twaalf jaar. Hobby: foto's van filmsterren en zangers verzamelen. • *Maria Derksen, Gladiolenstraat 26, 's-Heerenberg (Gld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van zeventien jaar. • *Betty Manders (13), Kastanjelaan 10, Mortel (N.-Br.)* en *Nellie Gerrits (13), Pastoor v. d. Einaenstraat 16, Mortel (N.-Br.),* willen corresponderen met een r.k. meisje van dertien of veertien jaar.

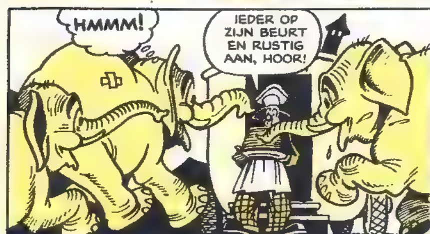

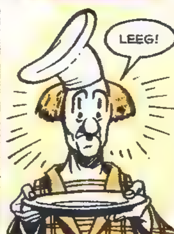
„Wat voer jij in je schild?"

Coco de Clown

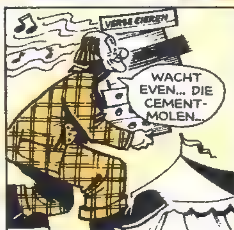

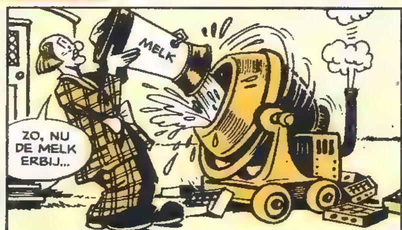

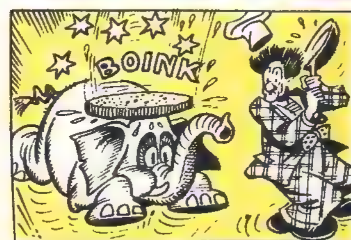

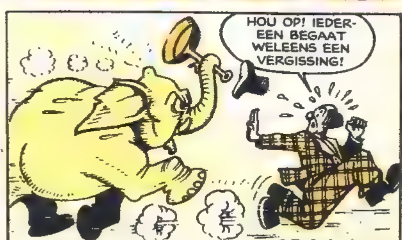

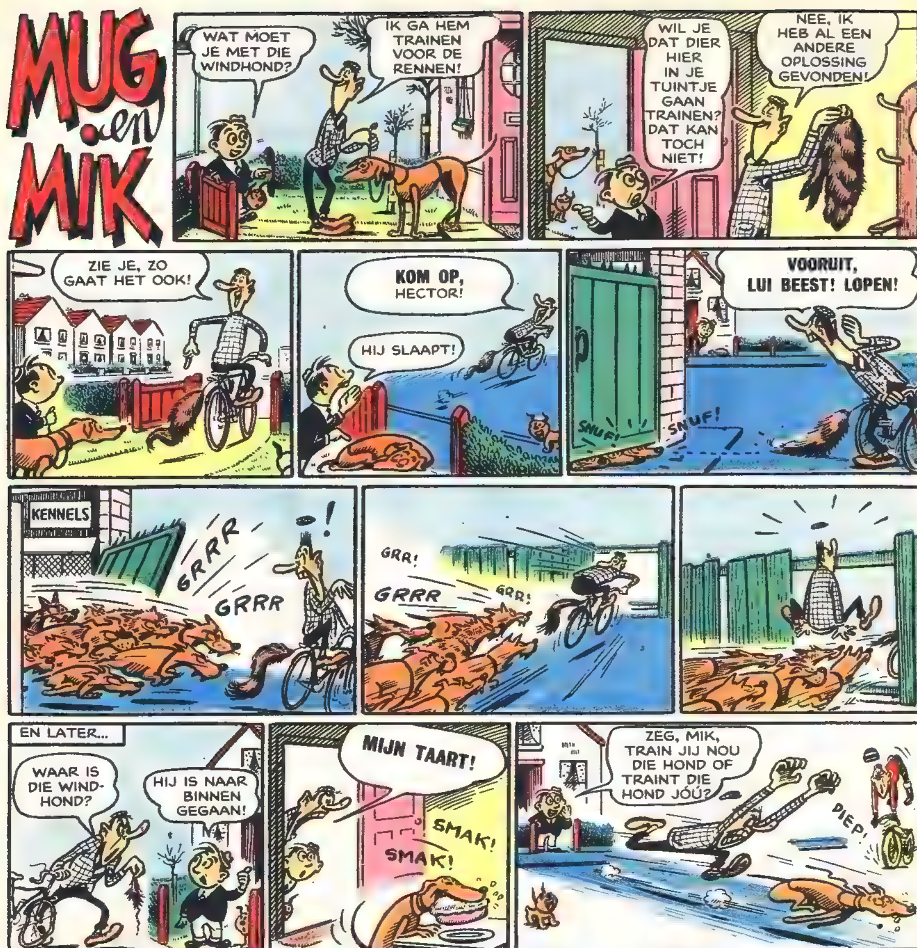

In het nummer van de volgende week...

kun je iets lezen over een figuur, die over de hele wereld beroemd is door films, boeken, stripverhalen en hoorspelen. Gewoonlijk huist hij in de oerwouden van Midden-Afrika, slingert zich aan lianen van boom tot boom, vecht met schurken en wilde dieren en beschermt ontdekkingsreizigers op hun tochten. En als hij van dit alles moe is geworden, rust hij uit in zijn boomhut, samen met zijn vrouw Jane en zijn onafscheidelijke vriend, de chimpansee Cheetah. Wie bedoelen we?

Natuurlijk, TARZAN!

Op de bladzijden 2 en 3 van ons volgende nummer vertellen we iets over deze gespierde held van jong en oud en ook over de man, die Tarzan in het leven geroepen heeft. Een grote plaat, gemaakt door een van onze tekenaars, laat Tarzan zien in zijn element: het oerwoud. . .

Het tweegevecht

door Chiel Jerp

Het tentendorp van de Goten lag gehuld in diepe duisternis. Slechts de flakkerende vlammen van de wachtvuren wierpen enig flauw licht op de grond en kleurden de tenten in de buurt rood. Wachters zaten rond de vuren en luisterden naar de geluiden van de nacht. Aan de grenzen van het kamp liepen krijgers heen en weer. Lange, zware speren droegen zij in de hand. Aan hun zijde bungelden grote zwaarden. Bij het minste gerucht klemden zij hun speren steviger vast en gingen op onderzoek. Zij waren de oren en de ogen van het slapende kamp.

Het was tegen het einde van de vierde eeuw. De Goten leefden in Oost-Europa. Al jaren woonden zij daar, verdeeld over vele kampen. Zij waren de onbetwiste meesters in die streken. Hun krijgers waren dapper en niemand kon hun kracht weerstaan. Zo was het altijd geweest, maar het zag er nu naar uit, dat de toestand niet lang zo zou blijven. Want uit het oosten, uit de Siberische steppen, kwam het grootste leger dat de wereld ooit had gezien. De woeste Hunnen trokken op en vernietigden elk volk dat zij tegenkwamen. Zij roofden en plunderden en niemand was in staat hen tegen te houden. In het midden van het Gotenkamp stond de tent van koning Atalarik. Daar heerste geen stilte. Atalarik vergaderde met de aanvoerders van zijn volk.

Hij stond in het midden van de tent en keek zijn aanvoerders aan. „Mannen," zei hij, „we moeten snel beslissen wat te doen. De Hunnen zijn niet ver hier vandaan. Alle legers die zij hebben ontmoet zijn verslagen. Meer dan honderdduizend krijgers hebben zij. Wij kunnen een leger vormen van slechts veertigduizend. Wij moeten nu beslissen of we zullen wegtrekken of vechten."

Zijn woorden maakten diepe indruk op de anderen. Ook zij wisten hoe sterk de Hunnen waren. De oudste man, Hildebrand, nam het woord. Hij had in vele veldslagen gevochten en de koning hechtte veel waarde aan zijn woorden.

„Koning," zei de oude Hildebrand plechtig, „vele malen heb ik tegenover de vijanden van de Goten gestaan. Nooit echter was die vijand zo sterk als nu en daarom geloof ik dat we weinig kans hebben om te winnen in een gevecht. Ik raad daarom aan terug te trekken en het gevecht te ontlopen."

Even was het stil in de tent. Toen sprong een jongeman op. Zijn donkere ogen fonkelden en zijn hand greep het gevest van zijn zwaard. „Dat nooit," riep hij. „Moeten wij als lafaards vluchten voor de Hunnen? Moeten we ons steeds verder laten terugdrijven door die woestelingen? Dan vecht ik liever hier op deze plaats. Zolang Theodabad een zwaard kan vasthouden en een speer kan werpen, vlucht hij niet."

Na deze uitbarsting van de jongeman klonk een gejuich van andere jonge strijders, die de vlucht ook eerloos vonden. De oudere mannen juichten niet, maar keken somber voor zich uit. Koning Atalarik schudde het hoofd. „Je hebt dapper gesproken, Theodabad," zei hij. „Ik weet dat jouw speer en zwaard altijd klaarstaan voor de strijd. Maar wat is beter: tijdelijk terugtrekken en ons versterken of nu vechten en vernietigd worden?" De bedachtzame woorden van de koning maakten diepe indruk. Zelfs Theodabad moest hem gelijk geven.

De aanvoerders waren het eens met de woorden van de koning. „Mannen," zo besloot Atalarik, „ga naar uw kampen en geef daar uw orders. De vrouwen en kinderen en de bezittingen gaan morgen onmiddellijk op terugtocht. Zij krijgen een geleide van honderd ruiters per kamp. De andere strijders komen naar dit kamp om de hoofdmacht te vormen. Wij volgen dan ook naar het westen."

Het was een drukte van belang de volgende dag. De tenten werden afgebroken. Alle bezittingen werden op wagens geladen. De vrouwen en kinderen beklommen de wagens. Het duurde niet lang of de stoet die naar het westen zou gaan, was gereed. Koning Atalarik zelf gaf het sein tot vertrek. Hij reed op zijn witte paard naar een van de wagens, waarop koningin Mawintha zat met haar twee zoontjes, de tweeling Alarik en Totila. „Passen jullie goed op je moeder," zei de koning ernstig. De jongens, vier jaar oud, knikten. De koning hief zijn hand op. „Voorwaarts," riep hij.

Terwijl de stoet wagens zich in beweging zette, verzamelde de koning zijn krijgers. Vijfduizend weerbare mannen waren in het kamp aanwezig, duizend ruiters en vierduizend mannen van het voetvolk. „Mannen," riep de koning,

„wij wachten hier op de strijders uit de andere kampen. Zij zullen in de loop van de dag komen. Wij kunnen alleen maar hopen dat de Hunnen niet eerder hier zijn. Maar als ze komen, dan vechten we, al hebben zij ook tienmaal zoveel strijders. Wees dapper en sterk."

Een uur later kwam de eerste groep Goten uit een ander kamp aan en daarna kwamen de anderen in steeds vlugger tempo. In de namiddag waren er al vijftienduizend man aanwezig in het kamp van de koning.

Terwijl de koning en zijn aanvoerders nog besprekingen hielden, klonk er van buiten opeens geschreeuw. De voorhang van de tent werd opengeworpen. Een man strompelde naar binnen. Zijn kleren waren aan flarden en hij hijgde van vermoeidheid. „Koning, de Hunnen," stamelde de man. „De Hunnen... zij komen. Wij... liepen in... een hinderlaag. Alle mannen... gedood. Ik ben alleen... ontsnapt." Uitgeput zonk de man op de grond. Atalarik riep: „Hoever zijn ze hier vandaan?" De man haalde diep adem. „Een kwartier," mompelde hij.

De koning sprong op en liep naar een hoek van de tent, waar zijn wapenrusting lag. Hij gordde zijn lange zwaard om en pakte zijn speer. „Mannen, ten strijde," riep hij.

Een donkere stofwolk in het oosten duidde op de komst der Hunnen. In tien minuten zouden ze hier zijn, schatte Atalarik. Snel gaf hij zijn orders. Hij stuurde Theodabad met zijn ruiters naar de rand van het woud. Een andere groep ruiters ging onder Witar achter een heuvel. Zelf stelde hij zich met zijn ruiters voor het voetvolk op. Zijn leger was gereed... Voor het laatst sprak de koning zijn mannen toe. „Dappere Goten," zo schalde zijn stem over het veld, „de Hunnen moeten in ieder geval tot zonsondergang tegengehouden worden. In de nacht trekken we terug."

Als een vloedgolf renden de Hunnen op hun kleine paarden naderbij. Een woest gegil ging daarmee gepaard. Toen zij dichterbij gekomen waren hief Atalarik zijn zwaard. „Volg mij," schreeuwde hij en zijn witte paard schoot vooruit, recht op de Hunnen af.

Een verschrikkelijke strijd ontbrandde. De twee legers stootten met geweldige kracht op elkaar; speren schoten door de lucht, pijlen boorden zich door schilden heen en de lange zwaarden schitterden in het zonlicht. De Goten wisten dat zij ver in de minderheid waren, maar ze wisten ook dat ze het vol moesten houden tot de zon onderging. De vrouwen en kinderen moesten zover mogelijk weg zijn. Dus vochten ze als tijgers.

Maar hoe de Goten ook vochten, ze werden teruggedrongen en leden gevoelige verliezen. Koning Atalarik zag dat het niet lang meer kon duren. Nog drieduizend man had hij; de Hunnen waren wel tienmaal zo sterk. Atalarik gaf de moed bijna op.

Maar plotseling klonk krijgsgeschreeuw achter hem. Hij keek om en zag tot zijn grote opluchting een grote Gotenstrijdmacht aankomen. Het waren krijgers van een van de Gotenkampen die nu pas aankwamen.

Met nieuwe moed bezield vielen de Goten aan. Zij drongen in hun laatste onstuimige aanval de Hunnen terug. De Hunnenkoning Tobor zag het en nam een besluit. Hij zou de Goten voor de avond niet meer overwinnen, dat voelde hij. Dan maar wachten tot morgen, dacht hij, en hij beval zijn leger terug te trekken.

De Goten verzamelden zich. Het slagveld lag verlaten. Atalarik gaf opdracht de gewonden te verzorgen en tot in de nacht waren ze daarmee bezig.

Ondanks het feit dat van het Gotenleger niet veel mannen over waren, was Atalarik niet ontevreden. Zijn doel was bereikt. Hij had de Hunnen een dag tegengehouden. Hij stuurde een van zijn mannen naar het westen. „Als je de vrouwen en kinderen hebt ingehaald," zo was zijn opdracht, „moet je ze onmiddellijk verder laten trekken. Ze mogen geen rustpauze houden. Wij trekken in langzamer tempo terug om de Hunnen op te houden."

Vele kilometers verder hadden de ruiters die de vrouwen en kinderen begeleidden een kamp voor de nacht ingericht. Wachters hielden de omgeving in de gaten. Het was nog donker toen de bode van Atalarik dit kamp bereikte. Hij werd onmiddellijk naar de aanvoerder van de groep gebracht en vertelde van de slag. De aanvoerder verspilde geen tijd, maar liet het kamp terstond wekken.

Het bericht van de bode verwekte grote droefheid bij de vluchtende Goten. Iedere vrouw had wel een man of zoon in het leger en vreesde dus het ergste.

De wagens stonden klaar voor het vertrek en de stoet zou zich in beweging zetten, toen koningin Mawintha haar zoontje Totila miste. Zij keek rond, maar zag hem nergens. Overal werd gevraagd, maar niemand had het jongetje gezien. Het was een moeilijke beslissing voor de aanvoerder van de groep. „Koningin," zei hij, „ik laat tien manschappen achter. Zij zullen uw zoontje zoeken en ze zullen hem zeker vinden, want hij kan niet ver weg zijn. Waarschijnlijk is hij het bos ingelopen. Wij gaan verder. Zij zullen ons later wel inhalen."

Koningin Mawintha was wanhopig. Moest zij verder trekken, terwijl Totila hier ergens was? Maar zij zag in dat de beslissing van de aanvoerder juist was.

Tien mannen bleven achter en trokken het bos in, daar waar de koningin had gerust. Het was vlak voor zonsopgang en nog een beetje schemerig, maar de mannen twijfelden er niet aan of ze zouden de jonge koningszoon vinden. De kleine Totila was inderdaad het bos ingelopen. Hij had een konijntje gezien en was het nagelopen. Het dier was tenslotte in een grot gegaan en Totila was het gevolgd...

De tien Goten doorkruisten het bos. Zij keken onder struiken, achter bosjes, in greppels, maar nergens zagen ze de zoon van de koning. De mannen keken elkaar wanhopig aan. Zij wisten dat ze niet zonder Totila terug konden komen.

Meer in het oosten waren de Goten op de vlucht gedreven. Vroeg in de ochtend had de Hunnenkoning Tobor zijn mannen weer ten strijde gestuurd. De Hunnen hadden nu weinig moeite met de Goten. Ook Atalarik had versterking gekregen, maar er waren nog te weinig strijders. Na enige uren vechten was de strijd verloren. Tijdens een laatste aanval was de koning zelf dodelijk getroffen. Witar had het bevel overgenomen en gaf het sein tot de terugtocht.

Toen de vluchtende Goten de plaats bereikten waar hun vrouwen en kinderen gerust hadden, waren de tien mannen nog steeds naar Totila aan het zoeken. De koningszoon was onvindbaar; het leek wel of de aarde hem verzwolgen had. De mannen hoorden dravende paarden en schreeuwende mannen. Ontsteld gingen ze op het geluid af en zagen de vluchtende Goten. Zij hielden Witar aan. Deze hoorde hun verhaal en schudde medelijdend zijn hoofd. „Het is verschrikkelijk," bromde hij, „maar we moeten de kleine als verloren beschouwen. De Hunnen kunnen elk ogenblik komen. We moeten terug."

De aanvoerder van de tien krijgers schudde zijn hoofd. „Trekt u maar terug," zei hij vastbesloten. „Wij hebben gezworen het kind te vinden en dat doen we. Al moet het ons het leven kosten." Hij keerde zijn paard en terwijl de anderen verder reden, ging hij met zijn mannen terug naar de bossen. Een kwartier later vonden de tien mannen de dood. Een Hun zag hen en waarschuwde zijn makkers. Een kort gevecht volgde en de Goten verloren het leven.

De avond viel. Koning Tobor van de Hunnen richtte zijn kamp in op de plaats waar de vorige dag koningin Mawintha had gerust. De koning was niet tevreden. De strijd tegen de Goten had hem meer krijgers gekost dan hij had verwacht.

Plotseling kwamen twee soldaten de tent binnen. Een van hen droeg een schreeuwend jongetje met blonde haren. „Koning," zei de man, „we hebben deze kleine Goot in het bos gevonden." Tobor keek naar Totila en vroeg: „Hoe heet jij?" Zijn stem klonk niet onvriendelijk. De kleine jongen zei niets, maar staarde verbaasd naar de vreemde man. Tobor vroeg het nog een keer. „Ik Totila," zei het jongetje toen. „Mijn vader koning. Wie ben jij?" Tobor keek Totila aandachtig aan. „Zo," mompelde hij, „is jouw vader koning. Hoe heet hij dan?"

„Atalarik," zei de kleine jongen. „Juist," mijmerde Tobor. „Atalarik was koning. Hij is nu dood." Hij dacht even na. „Breng hem naar ons grote kamp en geef hem aan de vrouwen. We zullen deze zoon van een koning een waardige opvoeding geven. Als hij net zo dapper wordt als zijn vader kunnen we later plezier van hem hebben. Dan kan hij tegen zijn eigen volk vechten." De mannen bogen voor hun koning en wilden weggaan. Tobor hield hen tegen. „Wat heeft hij om zijn hals hangen?" vroeg hij. Hij keek naar een bronzen plak die aan een leren riempje aan Totila's hals hing. Er stonden tekens in gegrift. „Totila, zoon van Atalarik," las Tobor. „Laat dat hangen," beval hij, „dat geeft hem misschien de moed van zijn vader."

Vijftien jaren gingen voorbij. In het midden van Europa woonden de Goten. Na de nederlaag tegen de Hunnen waren ze daar terechtgekomen en gebleven. Hun koning was Alarik, de zoon van Atalarik. De jongeman was negentien jaar, maar ondanks zijn jeugdige leeftijd een geliefd koning. Hij was een dapper strijder geworden, de beste in het werpen van de speer en het vechten met het zwaard. Als koningin Mawintha hem zag, moest ze altijd denken aan Totila, die vijftien jaar geleden was verdwenen. Ook hij zou nu sterk en dapper geweest zijn...

Totila was inderdaad sterk en dapper. Bij de Hunnen was hij opgevoed alsof hij koning Tobors zoon was. Hij had de aard van zijn vader. Bij de lessen was hij steeds de beste. Bij sport en spel versloeg hij alle Hunnen. Totila was een opvallende jongeman tussen de Hunnen. Hij was groter dan zijn kameraden en had blond haar in tegenstelling tot de zwartharige Hunnen. Hij was zeer geliefd en koning Tobor had grote plannen met Totila. Zijn opvolger zou hij worden. Totila wist dat hij geen Hun was. Natuurlijk was het hem opgevallen dat de Hunnen er anders uit zagen. Zij hadden enigszins scheefstaande ogen en waren vrij klein. Wie hij wel was wist hij niet. Hij wist alleen dat hij de zoon van een zekere Atalarik was; dat had hij gelezen op het stuk brons dat aan zijn hals hing.

Op zekere avond liet koning Tabor Totila roepen. De jonge Goot kwam het hoofdkwartier van de Hunnenkoning binnen en zag daar alle legeraanvoerders bijeen.

„Mannen," zei de koning, „jullie kennen allen Totila, onze blonde vech-

Vervolg op bladzijde 26

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

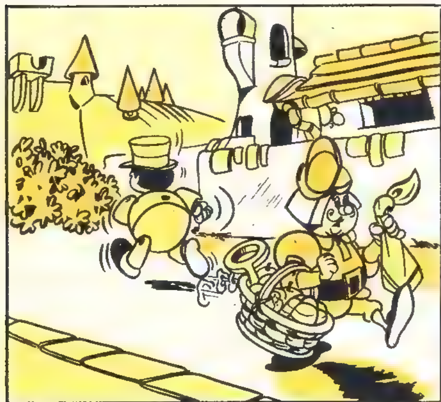
SPELEND

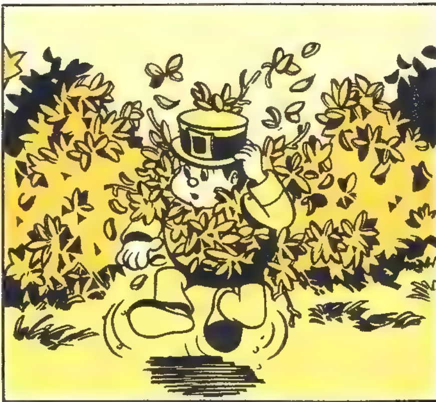
Pogo, de lakei van de koning, is erg vergeetachtig en daarom legt hij altijd een knoop in zijn zakdoek als hij iets moet onthouden. Maar op een dag was hij helemaal vergeten waar hij deze keer aan moest denken. Terwijl hij diep zat na te denken, hoorde hij iemand roepen.

Het was Wikwak de wekker. Wikwak zijn wekkerwerk was afgelopen en nu kon hij zich niet meer verroeren. „Ach, Pogo," zei Wikwak, „wil je me even opdraaien, dan kan ik weer verder!" Natuurlijk wilde Pogo dat. Hij draaide Wikwak op en zei: „Zo, nu kun je weer lopen, Wikwak!"

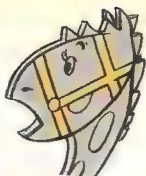

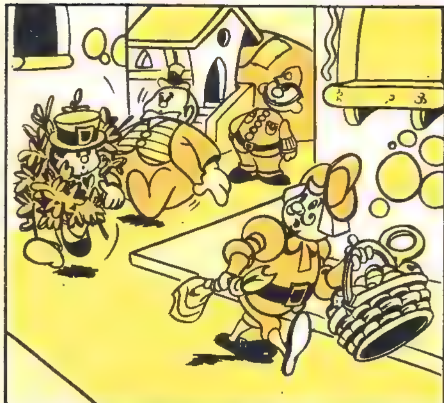
Maar Wikwak merkte al gauw dat Pogo hem veel te sterk had opgedraaid. „Help, ik kan niet meer stoppen!" riep hij. Maar Pogo, die weer met aandacht de knoop in zijn zakdoek bestudeerde, hoorde hem niet en evenmin merkte hij dat hij Wikwaks sleutel in zijn mand had gestopt.

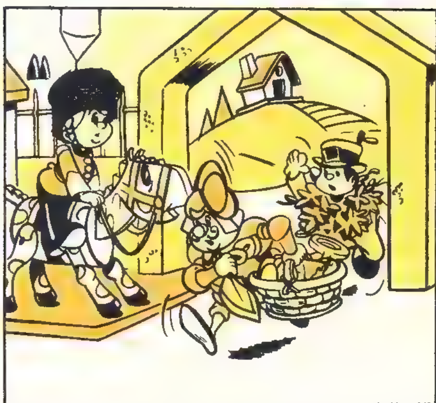
Arme Wikwak. Met een vaartje rende hij een dikke haag in en hij kwam van top tot teen onder het blad te zitten. „Het is Pogo's schuld," mopperde hij. „Hij had beter uit moeten kijken. En nu heeft hij mijn sleutel ook nog meegenomen. Ik moet hem gaan zoeken!"

SPEELGOED

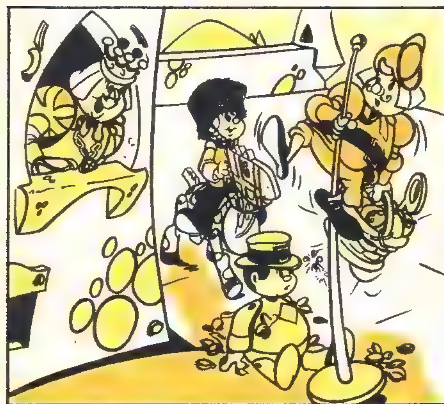

Pogo was intussen op weg naar het paleis. „Wat een vervelende toestand," mompelde hij. „Ik kan me herinneren dat de koning me iets heeft opgedragen, maar ik ben vergeten wát het was." Terwijl hij zo in gedachten verzonken liep, hoorde hij opeens zijn naam roepen.

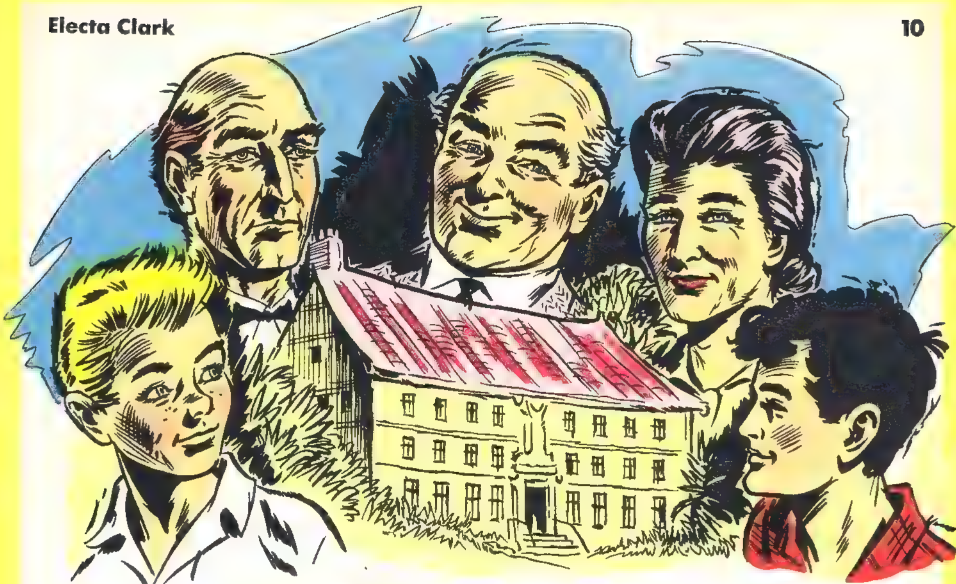
Pogo draaide zich om, gaf een gil en zette het op een lopen. „Help," riep hij, „ik word achtervolgd door een wandelende boom!" Natuurlijk was het helemaal geen boom, het was Wikwak. Tommie, die voor het paleis op wacht stond, zag het allemaal gebeuren.

Pogo holde angstig de binnenplaats van het paleis op en Wikwak rende achter hem aan. Op de binnenplaats klom de lakei vlug in een vlaggemast en toen de koning door een raam naar buiten keek, riep hij: „Majesteit, ik word achtervolgd door een wandelende boom!"

„Ha, ha," lachte de koning, „dat is geen boom, slimmerd, dat is Wikwak! Ik ben blij dat je niet vergeten bent hem op de thee te vragen!" Toen Pogo dat hoorde, kreeg hij een kleur. Opeens wist hij waarvoor de knoop diende: hij had Wikwak in het paleis moeten uitnodigen.

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is bijvoorbeeld verdwenen. Later vindt Casey de kist terug. Hij maakt kennis met Ben, een jongen van zijn leeftijd. Deze vertelt, dat een zekere White geprobeerd heeft de vrachtauto van zijn vader te huren om een kist af te halen bij de villa van Caseys oom. Casey gaat naar het goederenstation waar de butler een kist afhaalt. Op de terugweg wordt hun auto beschoten door een stel bandieten. Thuis wordt de kist, die uit India afkomstig is, uitgepakt. Er komt onder andere een fraai bewerkt kistje uit, dat meneer Bouncer tijdens een verblijf in India gekocht heeft op aanraden van zijn bediende, Philemon Taylor. Tijdens het uitpakken vertelt oom Bounce aan Casey hoe hij in India eens is meegegaan op de tijgerjacht.*

Gossie," mompelde Casey. ,,Was u niet vreselijk trots?"

,,Nee, bang," zei zijn oom. ,,Ik was zó bang dat mijn knikkende knieën het zouden begeven, dat ik op de vloer van dat zadel ging zitten. Het duurde wel vijf minuten voordat ik op kon staan. Naderhand zei de maharadja tegen mij: ,,Meneer, u heeft bijzonder snel gereageerd." "

Oom Bounce lachte en lachte. En zoals altijd als hij erg moest lachen, kneep hij zijn ogen boven die glimmende roze wangen helemaal dicht. Zijn lach werkte aanstekelijk en Casey lachte ook. Maar hij wilde de rest van het verhaal horen en zei dus: ,,Verder, verder. Wat heeft u toen geantwoord?"

Meneer Bouncer droogde zijn ogen af en werd ernstig. ,,Nou, het lag op mijn tong om te antwoorden: ,,Snel handelen? Helemaal niet. Mijn handen beefden zo, dat mijn vingers de trekker raakten zonder dat ik het wist." Maar ik kon nog net die woorden inslikken. Met veel waardigheid zei ik toen: ,,Dank u, Hoogheid. De tijger is een tegenstander die zich de bekwaamste en vernuftigste man waardig toont." "

Casey giechelde weer. ,,Dus de maharadja hoe-heet-hij-ook-al-weer dacht dat u een heel dapper en knap man was," zei hij.

Oom Bounce knikte. ,,Ja, door dat schot werd ik de gunsteling van de maharadja. De volgende dag beloonde hij mijn vermeende moed door voor mij iets op touw te zetten."

,,Wat dan?" vroeg Casey. Hij keek om zich heen of Baars ook van deze verhalen meegenoot, maar de butler was weer geruisloos de kamer uitgegaan.

,,Hij dacht dat ik de staatsjuwelen wel wilde zien, en natuurlijk wilde ik dat heel graag. Maar zoals je wel zult begrijpen is het zien van zoveel rijkdom als die van de maharadja niet alleen maar een kwestie van de kluis openen en er een paar halskettingen uit halen. Nee, de hele vertoning ging zeer statig.

Ik kwam op een afgesproken tijd bij het

paleis en een bediende begeleidde me naar een prachtig bouwwerk en toen naar een grote kamer, een vierkante zaal, met een verhoging in het midden. Op die verhog ıg stond een tafel die anderhalve met r lang was. Bij iedere hoek van de tafel stond een bewaker met een groot kromzwaard."

„Tjonge," zei Casey. Dit om zijn respect voor die vier grote kromzwaarden tot uiting te brengen.

„Nou, ik liep die paar treden van de verhoging op en liet mijn blik over die tafel gaan. Mijn adem stokte. Op die tafel lagen de schitterendste juwelen die ik ooit gezien heb. Er lag een paar damessloffen, helemaal geborduurd met parels en diamanten. Diamanten spelden voor de tulbanden, met de lange veren van de zilverreiger. Snoeren parels, gouden armbanden en halskettingen van robijnen. Er lag een kleine kromme dolk, waarvan het handvat helemaal bezet was met juwelen. Er lagen saffieren en smaragden — nou, ik was gewoon verblind van al die rijkdom."

„Gossie, ja. Heeft de maharadja u niet een kleinigheid gegeven — een ring of zo? Hij had tenslotte zoveel," zei Casey.

„O, beslist niet," zei oom Bounce. „Hij heeft me wat interessante souvenirs meegegeven toen ik een paar dagen later zijn vorstendom verliet. Hij gaf me een kleine zilveren kom, die ik later als losprijs aan een struikrover heb gegeven, maar dat is weer een ander verhaal. De maharadja gaf me ook die pantoffels uit de kist en de fijne vulpen die nu gestolen is. Maar de dingen die op de tafel lagen, waren niet zijn persoonlijk eigendom. Die waren van de staat, dat waren de kroonjuwelen, waarvan de meeste al sinds eeuwen in het bezit van zijn familie waren. Het waren kostbare stukken, die alleen maar bij heel belangrijke gebeurtenissen gedragen werden. Deze kroonjuwelen werden alleen maar getoond aan. . ."

Hij hield bescheiden zijn mond en Casey vulde aan: „Aan heel belangrijke en dappere bezoekers, zoals u."

Oom Bounce lachte. „Ja," zei hij. „Maar die pantoffeltjes die hij me gaf, zijn te klein voor mijn grote stevige voeten. Probeer jij ze eens."

Casey zette de doos met het gouden en email inlegwerk, waarvan hij het geheim nog niet ontdekt had, op de grond. Hij trok zijn schoenen uit en schoof zijn voeten in de zachte, met gouddraad bestikte sloffen met die vreemde opgekrulde tenen. „Ja, ze zitten lekker," zei hij.

„Dan hou je ze maar," zei oom Bounce. Hij dacht nog steeds aan het bezoek bij de maharadja en vervolgde: „Als je zo'n paleis binnenkomt, lijkt het net of je een andere wereld binnenstapt. Overal lakeien die alles voor je doen, behalve eten. Prachtige kleren. Zorgvuldige manieren. Oosterse tapijten en Chinese kleden hangen en liggen overal. Prachtig houtsnijwerk in de lambrizeringen langs alle muren. Slaapkamers zo groot als het Centraal Station."

„O, oom Bounce, wat heeft u toch een fijn leven!" riep Casey. „Als ik van school af ben, nou, dan weet ik het wel. Dan ga ik met u mee."

Oom Bounce dacht nog steeds aan de juwelen uit India. „Weet je, veel Indiërs denken, dat juwelen een magische kracht bezitten. Een prins wordt verondersteld zijn juwelen zo te dragen, dat hun kracht in zijn lichaam komt en zo voorspoed en geluk brengt over zijn hele vorstendom. Die prachtige halskettingen en ringen en spelden op de tulbanden zijn meer dan alleen maar mooie sieraden, zelfs meer dan alleen maar kostbare sieraden. Ze hebben een symbolische waarde. Begrijp je dat?"

„O, u bedoelt symbolisch, zoals die voorwerpen op het altaar in een kerk," zei Casey. „Of symbolisch zoals de vlag van een land."

„Juist. Veel van de sieraden op de tafel van de maharadja hadden een religieuze betekenis. Andere waren weer juwelen die alleen maar bij huwelijken gebruikt werden. Andere werden weer eens per jaar, bij een bepaald feest, gedragen."

„Zijn er veel feesten in India?" vroeg Casey nieuwsgierig. Hij krulde zijn tenen in de vreemde sloffen. „Veel dagen vrij van school?"

Zijn oom grinnikte. „Ja zeker. Ik herinner me een prachtig feest. Dat werd 's nachts gehouden op het Meer van de Duizend Lichten. Honderden mensen verzamelen zich daar in hun kleurigste kleren. Met zonsondergang steken veel families vuurwerk af en als dan de maan opkomt, verschijnt een heilig vlot op het meer. Plotseling worden duizenden lichten ontstoken. Alle mensen kunnen dit vlot zien, dat voortglijdt op de ruggen van vier enorme witte zwanen. . ."

„Echte levende zwanen?" vroeg Casey ongelovig.

„Natuurlijk niet, domoor. Geverfde zwanen met gouden snavels en robijnen ogen. In die zwanen zijn motoren verborgen, zodat het vlot langzaam over het meer vaart. De maharadja staat in het midden van het vlot met zijn prachtigste kostuum aan. Schitterend en indrukwekkend. Af en toe wordt er een vuurpijl afgestoken en een sterrenregen valt dan naar beneden — je kent die vuurpijlen wel. En de duizenden lichten gaan aan en uit. Betoverend. Een paar minuten later wor-

Bij iedere hoek van de tafel stond een bewaker met een groot kromzwaard.

Hij moest wel in de hal achter de deur hebben gestaan om te luisteren naar hem en zijn oom.

den ze voorgoed gedoofd en het vlot verdwijnt en dan is de plechtigheid weer voor een jaar afgelopen. Alle mensen verlaten dan het meer."

„Klinkt prachtig," zei Casey.

„Huwelijken zijn ook prachtig," ging oom Bounce verder. „Als een edelman trouwt, dan is dat een feest dat dagen duurt en iedereen in het koninkrijk doet eraan mee. Optochten, feesten, vuurwerk — enorme festiviteiten. Alles wordt volgens een bepaalde rite gedaan, zoals het al eeuwenlang gedaan wordt. Als de bruidegom bijvoorbeeld op een wit paard moet rijden tijdens de huwelijksoptocht en in een kostuum van klatergoud, nou, dan doet hij dat. Daar kom je niet onderuit. En als het de gewoonte is om een bepaalde soort zoetigheid of suikerwerk tijdens het huwelijksmaal te serveren, dan kun je er zeker van zijn dat die bepaalde zoetigheid alleen maar bij een huwelijksmaal wordt gegeven en nooit bij een andere maaltijd."

„Brr. . . dan moet je wel een heleboel regels kennen, hè?" mompelde Casey. Hij begon slaap te krijgen.

„Ja, maar als je in India geboren bent en daar opgegroeid, dan ben je er helemaal bekend mee," zei zijn oom. Hij raapte de prachtige juwelenkist op, die nu vergeten naast Casey op de grond lag. „Dus je kunt hem niet openkrijgen, hè?" zei oom Bounce lachend.

Casey stond op en rekte zich uit tot hij wel een meter langer was dan normaal. „Nee," zei hij geeuwend. „Laat me eens zien hoe hij open kan?"

„Heel eenvoudig," zei meneer Bouncer. „Kijk hier, daar zit een klein blauw email vierkantje. . . hmmm. Nou. . . het lijkt me toe, dat. . . Nou! Zeg, Casey, ik weet niet meer hoe hij open moet!"

„Nou, heel eenvoudig!" hoonde Casey. „Iedereen die een beetje hersens heeft kan die kist openmaken."

Oom Bounce keek verbouwereerd naar de doos. „Heel vreemd," zei hij. „Ik weet het wel, want Taylor heeft het me voorgedaan. Je moet gewoon ergens op drukken en dan gaat het deksel open. Nou, ja, laten we het voor vanavond maar zo laten en naar bed gaan." Ogenblikkelijk kwam Baars de zitkamer binnen. Hij moest wel, dacht Casey wantrouwend, in de hal achter de deur hebben gestaan om te luisteren naar hem en zijn oom. Niet dat ze nou iets belangrijks gezegd hadden, maar toch. . . Waarom?

„Zullen we de deuren en de ramen samen nagaan, meneer?" vroeg Baars met zijn vlakke stem.

„Hmmm, wat? O, de deuren en de ramen," zei oom Bounce. „Ja, dat lijkt me wel beter. Niet dat ik ergens bang voor ben — maar die geschiedenis met die geopende deuren is zo mysterieus." Tegen Casey voegde hij eraan toe: „Baars en ik hebben besloten om alle sloten iedere avond grondig na te gaan, zodat we er zeker van zijn dat niemand hier zo maar binnen kan vallen."

Casey slenterde slaperig naar de trap. Ondanks dat gekke verhaal van zijn oom, die zo bang voor de tijger was, wist hij best, dat zijn oom echt niet zo bedeesd was.

„Kom, ik ga naar bed," zei hij. „Wel te rusten." En hij ging naar boven.

TIENDE HOOFDSTUK

Er wordt ingebroken

Casey viel in slaap zodra hij in zijn bed rolde. Hij sliep ongeveer een uur. Toen werd hij door iets wakker. Met veel moeite kon hij zijn ogen openkrijgen en hij staarde slaapdronken naar de ramen. Twee langwerpige vormen waarachter de nacht sliep. Het was buiten niet zo donker als in zijn kamer.

Toen hoorde hij een vreemd geluid — of beter, hij hoorde het weer. Want hij wist onmiddellijk dat hij dit geluid heel in de verte gehoord had door de dikke mist van zijn slaap.

„Baars!" fluisterde Casey. „Baars is beneden aan het snuffelen. Of komt dat geluid van boven? Is Baars dan boven aan het snuffelen? Nou, wat het dan ook is, ik ga hem betrappen."

Hij gleed zijn bed uit en sloop naar de deur. Zijn pyjamapijpen waren tot boven zijn knieën omhooggekropen, zoals die pijpen dat altijd doen. Zijn jasje slungelde verkreukeld om zijn schouders. Hij zag er nogal dom uit, maar er was toch niemand die hem kon zien.

Hij besloot eerst de benedenverdieping te onderzoeken. Dat geluid klonk toch meer van beneden dan van boven. Het huis was zo donker en het tapijt zo zacht, dat Casey het gevoel had dat hij als het ware door een dikke romige pudding naar beneden zweefde.

Toen, op de laatste tree, hield hij met een plotselinge beweging op met zweven. Daar was een nieuw en schrikaanjagend geluid. Het klonk als brekend glas. Het kwam uit de richting van de zitkamer en het leek wel of Caseys oren rechtop gingen staan zoals bij een hond. Met vier voorzichtige passen sloop hij door de hal tot hij bij de openstaande deur van de zitkamer was. Hij gluurde om de hoek van de deurpost. In het vage licht kon hij grote schaduwen onderscheiden die afstaken achter de donkere hoge ramen aan de voorkant

van het huis. Hij herkende in de kamer de vormen van de lange tafel, het harnas en wat stoelen.

Toen werd zijn aandacht naar het raam getrokken. Het raam schoof geruisloos naar boven. Het werd door een paar handen omhooggeschoven. Die handen waren van iemand die buiten stond. Ja — het raam was nu hoog genoeg voor de handen om naar binnen te gaan, gevolgd door het lichaam waaraan ze vastzaten. Maar eerst betastten de handen het raamkozijn en haalden er stukjes gebroken glas uit.

Aha! dacht Casey. Je snijdt een gat in het raam, reikt er met je hand door en je doet het raam aan de binnenkant van de haak en dan — tillen maar! Zo gaat dat dus. En nou ben je binnen.

Nee — het was niet Baars die naar binnen klom. Het nieuwe gezinslid was dikker dan Baars. Ook kleiner. Hij hees zich in de zitkamer, ging rechtop staan en drukte zich geruisloos tegen de gordijnen. Hij scheen ingespannen te kijken en te luisteren. Casey zorgde ervoor dat hij deze heer geen schrik aanjoeg en hield beleefd zijn adem een paar seconden in.

De indringer keerde zich nu weer naar het raam en maakte een gebaar met zijn handen. Dat gebaar zei duidelijk: „Kom binnen." Een metgezel, die tot nu toe verborgen was gebleven, gleed over de vensterbank de zitkamer in. Casey kon er niets aan doen, maar hij bewonderde hun vakmanschap. Hij betwijfelde of hij ooit zo stilletjes een huis zou kunnen binnenkomen.

Nummer een knipte een zaklantaarn aan die een flauwe smalle lichtstraal gaf. Hij bewoog de lamp totdat hij een punt op de vloer bescheen en schakelde de lamp toen uit. Hij had volgens Casey op de met goud en email ingelegde doos gewezen, dezelfde doos die hij en oom Bounce niet open hadden kunnen krijgen. Oom Bounce had de doos op de grond laten liggen, vlak naast het kussen waarop hij gezeten had.

Nummer twee kwam in die wonderlijke stilte naar voren, raapte de doos op en klemde hem stevig onder zijn arm. Casey kon al die handelingen zien, omdat de twee heren tussen hem en de hoge ramen waren.

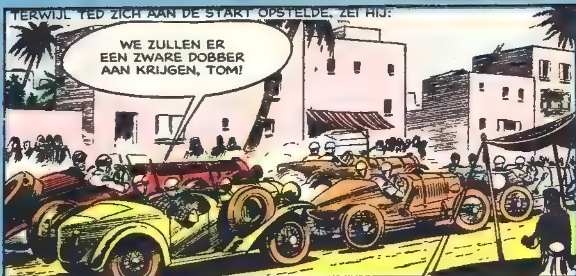
Wat nu? vroeg Casey zich af. Gaan ze de hele kamer leegplunderen? Nee, ze zullen vast naar de bibliotheek gaan en daar de kluis leegroven. Hij keek snel achterom naar de gebeeldhouwde lage kast die in de hal stond. Daarbovenop, herinnerde hij zich, stonden twee grote en zware koperen kandelaars uit Perzië. Zijn handen grepen er een van. Hij was vaaglijk verrast toen hij zag dat zijn handen enorm beefden. Gek, dacht hij, ik ben niet bang, tenminste niet noemenswaard. Ze zullen wel van de kou beven, alleen is het nu zomer en warm weer. Maar die trillende handen hielden hem niet lang bezig. Hij pakte de kandelaar stevig vast, alsof het een honkbalslaghout was. *Wordt vervolgd*

Hij had volgens Casey op de met goud en email ingelegde doos gewezen, dezelfde doos die hij en oom Bounce niet open hadden kunnen krijgen.

Ted en Tom
en de monsterrace

TED RAWLEY, DEELNEMER AAN DE GROTE, INTERNATIONALE AUTORACE, WAS GEARRESTEERD DOOR SJEIK ABDULLAH. HIJ KON ZIJN VRIJHEID HERWINNEN ALS HIJ IN DE WAGEN VAN DE SJEIK EEN PLAATSELIJKE AUTORACE WON. BURT MALDON, TEDS RIVAAL, KWAM VOOR EEN ANDERE SJEIK UIT...

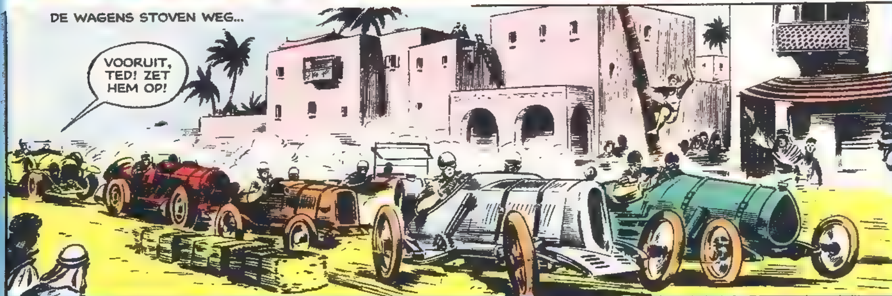

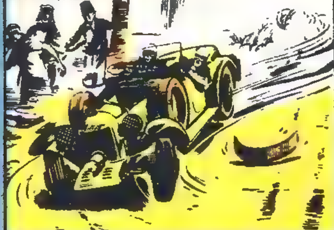

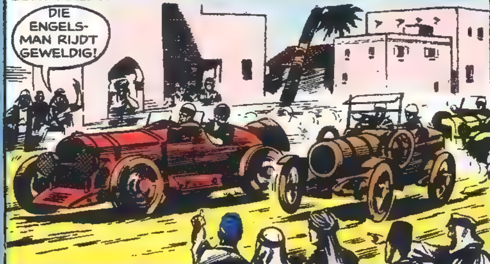

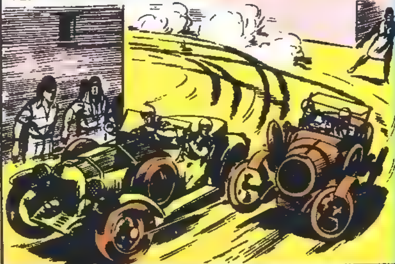

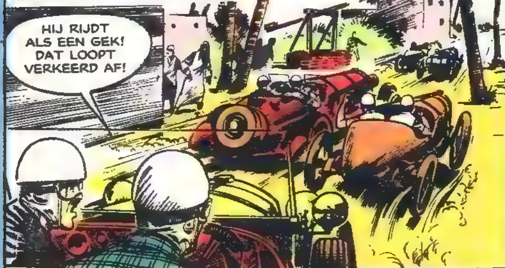

TED HAD AL METEEN PECH. VAN EEN VAN DE WAGENS VLOOG EEN SPATBORD AF EN HIJ KON HET DING NOG MAAR NET ONTWIJKEN.

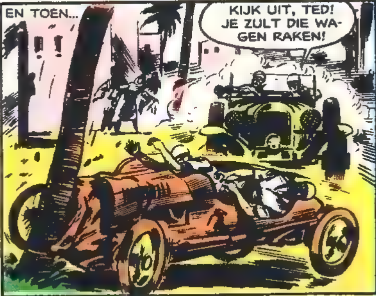

DE START WAS NIET BEST! WE LIGGEN ACHTERAAN!

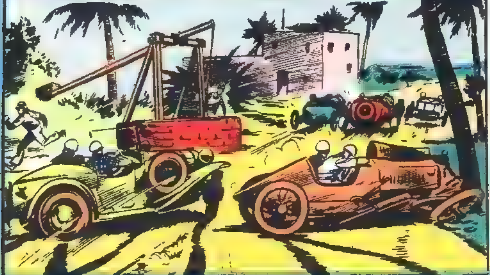

DAAR STOVEN DE WAGENS ONDER DE EERSTE POORT DOOR...

BURT MALDON PASSEERDE EEN ANDERE WAGEN...
DIE ENGELS-MAN RIJDT GEWELDIG!

TED ZAT VLAK ACHTER HEM...

EVEN VERDER, IN EEN NAUWE STRAAT, WILDE MALDON OPNIEUW EEN WAGEN PASSEREN.
HIJ RIJDT ALS EEN GEK! DAT LOOPT VERKEERD AF!

EN TOEN...
KIJK UIT, TED! JE ZULT DIE WA-GEN RAKEN!

TED REMDE EN DE WAGEN SLIPTE GEVAARLIJK...

MAAR MALDON, DIE NU OP KOP LAG, ZEI GRIJNZEND:
NET GOED VOOR RAWLEY! IK HOOP DAT HIJ MOET OPGEVEN, DAN IS HIJ VOORGOED VAN DE KAART!

Het tweegevecht

Vervolg van bladzijde 15

tersbaas. Ik zal jullie vertellen wat ik met hem zal doen. Over een paar jaar treed ik af als koning en dan zal Totila jullie koning zijn."

Totila wist niet wat hij hoorde. Verschrikt keek hij om zich heen en hij zag de baardige gezichten van de Hunnenaanvoerders instemmend knikken. Tobor ging verder: „Natuurlijk zullen enkelen van jullie tegenwerpen dat er genoeg Hunnen zijn die zeker even waardig zijn om koning te worden. Ik weet het. En daarom zal de strijd beslissen. Wij zullen over een paar weken op mars gaan naar het westen, nieuwe roem tegemoet. In de gevechten tegen de volkeren die we tegenkomen zal Totila moeten aantonen of hij geschikt is voor het koningschap over de Hunnen."

De enorme legers van de Hunnen trokken naar het westen. Het was een herhaling van de vorige veldtocht. Tegen de woeste strijders van Tobor konden de westerse volkeren niet op. Roof en brand, vernietiging en dood verspreidden zich over de rustige landen.

Totila vocht mee in de eerste rijen. Zijn geweldige kracht en moed maakten hem tot de meest geduchte strijder. Totila hield van vechten, maar toch overviel hem soms een gevoel van onbehagen als hij dacht aan al die dorpen die door de Hunnen werden verwoest, aan alle mensen die onnodig werden gedood. Aan dergelijke dingen deed hij niet mee, alleen op het slagveld vocht hij.

In het kamp van de Goten had men gehoord van de opmars der Hunnen en alle Goten waren bevreesd. Ze herinnerden zich de vorige strooptocht van deze woestelingen, waarbij koning Atalarik was gesneuveld. In de tent van de jonge koning Alarik was de tocht van de Hunnen hét onderwerp van gesprek. De gezichten van de Goten stonden somber. Zij hadden de toestand bekeken en waren tot de conclusie gekomen dat de Hunnen ook nu weer het Gotenleger zouden verslaan. Hun leger was immers tienmaal zo groot. De aanvoerders waren het eens: vechten had geen zin, dus moesten ze terugtrekken.

Opeens sprong Alarik op van zijn zetel. „Mannen," riep hij, „misschien is er toch nog een kans dat wij hier kunnen blijven wonen. Ik heb een plan. Het plan om zonder meer terug te trekken bevalt me helemaal niet. We kunnen echter ook geen gevecht riskeren. Nu wil ik het volgende doen. We zenden een bode naar de Hunnen met de boodschap dat koning Alarik van de Goten een tweegevecht wil houden met een van de Hunnen. De inzet van dat gevecht is ons grondgebied. De Hunnen moeten beloven ons land met rust te laten als ik win. Als de Hun mij verslaat, kunnen zij ons grondgebied zonder strijd innemen."

Een storm van protest ging op onder de aanvoerders, maar Alarik wuifde alle bezwaren weg. „Als de Hunnen niet willen, dan vluchten wij; als ik verlies, dan vluchten jullie ook, maar als ik win, dan blijven we. En de kans dat de Hunnen dit tweegevecht aannemen is groot; ze hebben dan immers de kans om zonder strijd ons land in handen te krijgen."

„Ja maar," zei een van de aanvoerders, „als u verliest zijn we ons land kwijt en ook onze koning."

Alarik keek ernstig. „Dat is inderdaad het risico, maar ik vind dat ons land zo'n risico wel waard is."

Tenslotte legden allen zich bij zijn beslissing neer en een bode werd naar de Hunnen gestuurd.

Totila was toevallig in de tent van de Hunnenkoning Tobor, toen wachtposten de bode van de Goten binnenbrachten. Koning Tobor keek heel verbaasd. Hij riep de Goot naderbij. „Wie ben jij en wat kom je doen?" vroeg hij nors.

De Goot haalde diep adem. „Koning Alarik stelt voor een tweegevecht te houden. Hij wil strijden tegen een van de Hunnen. Als hij verliest, zal het Gotenland zich zonder strijd aan u overgeven. Als hij echter wint, zult u ons land met rust laten."

Stomverbaasd keken de Hunnen elkaar aan. Dat hadden ze nog nooit beleefd. Tobor riep een wachtpost. „Neem deze Goot mee naar buiten. Wij zullen beraadslagen."

Na het wegleiden van de boodschapper begonnen de Hunnen allen tegelijk te praten. Na enig geharrewar vroeg Totila het woord.

„Als we deze uitdaging niet aannemen, zullen we moeten vechten om het land. Dat kan duizenden krijgers kosten. Nu hebben we de kans om zonder strijd dit land te bezetten. De kans dat onze strijder verliest is heel klein, want wie kan het tegen ons opnemen?"

Zijn woorden maakten indruk. Koning Tobor zag in dat Totila gelijk had. Hij schraapte zijn keel. „Wie zal er dan voor ons moeten vechten?" vroeg hij.

Toen trad Totila naar voren. „Ik," zei hij rustig.

Koning Tobor schrok. Moest hij zijn meest geliefde strijder aan dat gevaar blootstellen? Maar hij wist dat Totila de sterkste was van het leger.

De koning besliste. „We nemen het aan," zei hij. „Roep die Goot binnen." De boodschapper hoorde de koning aan. „Zeg tegen je koning dat wij de uitdaging aannemen. Vandaag over drie dagen zal het gevecht plaatsvinden. Ik zal een van mijn aanvoerders sturen om plaats en nadere bijzonderheden te regelen."

De Hun Borki werd afgevaardigd naar de Gotenkoning. Met Witar, de oude raadsman van Alarik, besprak hij alles. De beide kampvechters zouden te paard vechten met de speer en zo nodig met het zwaard verder gaan. Slechts de dood van een van hen zou de strijd beslissen. Als Alarik zou verliezen, zouden de Goten wegtrekken. Als de Hun zou verliezen, zou koning Tobor rechtsomkeer maken. „Wie strijdt voor de Hunnen?" vroeg Witar. Borki zei: „De opvolger van koning Tobor, prins Totila..."

Drie dagen later. . .

De strijders stonden op enkele tientallen meters van elkaar. Hun paarden trappelden ongeduldig. Alarik en Totila klemden hun speer vast in de hand. Het sein van de scheidsrechter klonk en onder het gejuich van duizenden Goten en Hunnen snelden ze op elkaar toe.

De eerste malen dat ze op elkaar inreden miste ieder zijn tegenstander, maar bij de vierde keer stootte Alarik zijn tegenstander van zijn paard. Totila sprong onmiddellijk op en greep het zwaard. Alarik sprong ook van zijn vurige hengst en met het zwaard geheven liep hij op Totila toe.

Een spannend gevecht volgde. Beide zwaardvechters waren meesters in de vechtkunst en geen van tweeën kon de ander op de knieën krijgen. De duizenden toeschouwers beleefden de spannendste ogenblikken van hun leven. Koning Tobor maakte zich een beetje ongerust. Hij had niet verwacht dat de Gotenkoning zo goed kon vechten. Met een schok richtte hij zich plotseling op. Wat zag hij daar?

Alarik struikelde plotseling over een oneffenheid in het terrein. Hij sloeg achterover en kwam ruggelings op de grond terecht. Zijn zwaard lag een paar meter van hem af. Totila sprong toe en hief zijn zwaard op. . .

Alarik wist dat hij zo goed als verloren was. Met inspanning van al zijn krachten dwong hij zich de dood dapper in de ogen te zien. Hij richtte zijn blik op de Hun. Hij zag een jong, blond gezicht boven een bruinleren tuniek. Hij zag. . . „Totila," schreeuwde hij eensklaps, zo hard dat iedereen het hoorde. „Totila, mijn broer. . ."

Totila hield zijn zwaard stil. Verbijsterd keek hij naar zijn tegenstander. Broer? Hij keek de Goot aan en zag dat die keek naar zijn hals, naar het stuk brons dat daar hing. „Totila," hijgde Alarik, „kijk, kijk hier." Hij greep tussen zijn leren hemd en haalde daar een zelfde riempje met een bronzen plak uit. Ontsteld keek Totila toe. Hij liet zijn zwaard zakken en bukte zich langzaam. „Alarik, zoon van Atalarik," las hij. Als in een droom liet hij zijn zwaard los. Het viel op de grond. Toen bukte hij zich en trok Alarik omhoog. „Mijn broer," stamelde hij.

Koning Tobor en zijn aanvoerders stonden even later rond de twee broers. Witar en de Goten keken ook toe. Goten en Hunnen keken elkaar aan. Niemand dacht meer aan strijd.

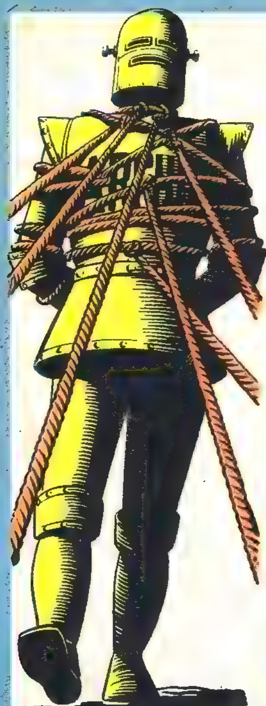
Totila liet zijn broer los en liep naar Tobor. „Koning Tobor," zei hij ernstig, „ik heb mijn broer teruggevonden. Ik ben als Hun opgevoed, maar ik ben een Goot. Ik vraag u de strijd te staken, anders zou ik moeten vechten tegen het volk dat mij heeft grootgebracht."

Na een paar ogenblikken gaf Tobor antwoord: „Ik heb je als mijn zoon opgevoed, Totila. En een vader vecht niet tegen zijn zoon. Wij zullen teruggaan naar het oosten. Als je meegaat word je koning. Wat wil je?"

„Ik heb mijn broer terug," zei Totila langzaam. „Ik blijf bij hem en bij mijn volk."

„Het zij zo," zei Tobor. „Het ga jullie goed." Toen draaide hij zich om en gaf zijn paard de sporen. De Hunnen trokken weg.

Totila en Alarik, de armen om elkaar heen geslagen, keken hen na. . .

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN VOOR DE KUST VAN PERU OP ZOEK NAAR EEN SCHEEPSWRAK. DOOR TOEDOEN VAN TRASK EN ZAMITO WAREN ZE AFGESNEDEN VAN HUN SCHIP.
LATER TROK ARCHIE DE KOGEL NAAR DE OPPERVLAKTE EN TOEN...

DE KOGEL WERD AAN LAND GETROKKEN...

ZE HEBBEN ONS IN DE GATEN!

IK ZAL ARCHIE DE KOGEL LATEN OPENMAKEN!

ZONDER VEEL MOEITE BEVRIJDDE ARCHIE ZICH VAN DE TOUWEN.

VLUG, MAAK HET LUIK OPEN!

IK HOOP DAT DIE INCA'S ONS VRIENDELIJK GEZIND ZIJN!

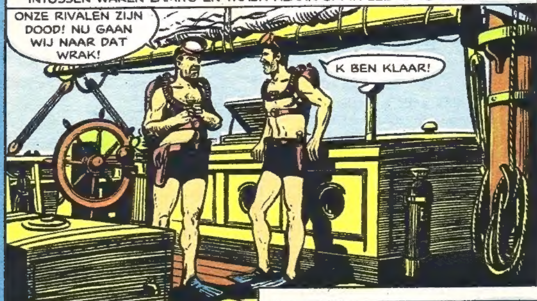

EVEN LATER GING ER EEN GEJUICH OP.
ZE SCHIJNEN ONS WEL TE MOGEN!
JA, DAT GELOOF IK OOK!

MAAR VOOR ARCHIE VOELDEN DE INCA'S NIET VEEL.
LIEVE HELP, ZE WILLEN ARCHIE AANVALLEN!
IK GELOOF DAT IK IETS VAN HUN TAAL VERSTA!

ZE DENKEN DAT ARCHIE ONS GEVANGENHIELD IN DE KOGEL. ZE HOUDEN HEM VOOR EEN VAN DE SPANJAARDEN, DIE ZE VROEGER BEVOCHTEN HEBBEN!

DE LEIDER VAN DE INCA'S KWAM NAAR VOREN...
SPAANSE HOND, JE BENT JE GEVANGENEN KWIJT! VOORUIT, LOPEN!
DIT ZIET ER NIET BEST UIT!

DE VRIENDEN VOLGDEN DE STOET...
ZE DENKEN DAT ARCHIE HUN VIJAND IS. IK MOET HUN DUIDELIJK MAKEN DAT ZE ZICH VERGISSEN!
ALS ZE ZIEN DAT HIJ ONS GEHOORZAAMT, ZIJN WIJ OOK NIET VEILIG MEER!

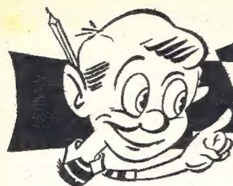

INTUSSEN WAREN ZAMITO EN TRASK KLAAR OM IN ZEE AF TE DALEN.
ONZE RIVALEN ZIJN DOOD! NU GAAN WIJ NAAR DAT WRAK!
K BEN KLAAR!

AL GAUW BEREIKTEN ZE DE ONDERZEESE WEG.
NERGENS EEN SPOOR VAN HET WRAK TE ZIEN!

ZE ZWOMMEN IN DE RICHTING VAN DE TUNNEL...
IK DENK DAT HET WRAK DIE KANT UIT GEZOGEN IS!

MAAR EEN TIJDJE LATER...
DAAR IS DE KOGEL EN DAAR... MAAR DAT IS EEN STAD!

VOLGENS MIJ IS HET WRAK HIER AANGESPOELD! ONZE KANSEN ZIJN NOG NIET VERKEKEN!

B-puzzel

ingezonden door M. Luppes in Heyen (L.)

1 Grote, ondiepe schotel
2 Luchtvaartmaatschappij
3 Armoede
4 Bouwwerk
5 Zeehond (mv.)
6 Jongensnaam

1 B					
2		B			
3		B			
4		B			
5		B	B		
6		B			

EEN-WOORD-REBUS

MUURTJE METSELEN

In dit „muurtje" ga je vier woorden metselen, twee van vier en twee van drie lettergrepen. Voor elke steen dus een lettergreep. De omschrijvingen vind je hieronder. Als je klaar bent, moeten de eerste lettergrepen van boven naar beneden een woord vormen met de betekenis van winkel.

1 Soort kameel
2 De dag vóór vandaag
3 Aanwezig. Ook: heden
4 Pruldichter

De lettergrepen, die je gebruiken moet, zijn (in alfabetische volgorde): DA - DIG - DRO - GEN - GIS - LAAR - ME - ME - REN - RIS - RIJ - TE - TE - WOOR.

1			
2			
3			
4			

GEBROKEN WOORDEN

ZEUR	OLIE
IJZER	KOST
KLAP	FLES
BIER	KOUS
POLS	ROOS
VOOR	ERTS
SPIJS	TUIN
RAUW	STOK

Hier staan eigenlijk acht woorden van acht letters, maar ze zijn allemaal doormidden gebroken en de achterste stukken zijn bovendien nog door elkaar geraakt. De opgave is dus om de goede stukken weer bij elkaar te zoeken. Je moet wel weten, dat de voorste woorddelen in de juiste volgorde zijn blijven staan.

Als je klaar bent moeten de eerste letters van de achterste stukken van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een antiek gebruiksvoorwerp. Het woord wordt nog steeds gebruikt, maar alleen in een zegswijze.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel
van Bart Kölling in Rijswijk

H	O	E	D		A	D
O	P		E	E	N	
O	A	S		I	N	
G		L	A		A	S
	R	I	A			P
D		M	P		D	O
O	P			O	O	R
O		S	L	O	O	T
S	O	S		M	I	

Puzzel van Tonny Kruyssen in A'dam:

1 Zeep
2 Uren
3 Uien
4 Reep
5 Keep
6 Oost
7 Oren
8 Lood

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord ZUURKOOL.

Zoek de letter

BARST
KNAAP
KUNST
SPOEL
BENDE
BEKER
STEEK
KOLEN

De middelste letters vormen het woord RANONKEL

Ziekenlijstje

Robert Zwartjes (6), Burg. Crezestraat 18, Ridderkerk, die al een hele tijd ziek is, zou graag wat ansichtkaarten ontvangen.

Twee vrienden, *Harrie Kleinlangeveld* en *Jan Visscher, Sanatorium Hellendoorn (Ov.),* zouden graag post ontvangen. Harrie spaart ook foto's van filmsterren.

Kees Domenie (13), Prinsenstraat 14, Geertruidenberg, moet nog lang op bed liggen. Hij verzamelt postzegels en foto's van filmsterren.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

5 APRIL 1722 ONTDEKTE DE NEDERLANDSE ZEEVAARDER JACOB ROGGEVEEN IN DE STILLE OCEAAN EEN EILAND, WAAROP VREEMDE, GROTE BEELDEN STONDEN. DE BETEKENIS VAN DEZE BEELDEN IS ENIGE JAREN GELEDEN ACHTERHAALD DOOR DE NOORSE ONDERZOEKER THOR HEYERDAHL. ROGGEVEEN NOEMDE HET EILAND PAASEILAND, OMDAT HIJ ER OMSTREEKS PASEN WAS GELAND. VOOR MEER GEGEVENS ZIE *SJORS NR. 13 VAN 1962.*

6 APRIL 1652 LANDDE EEN ANDERE NEDERLANDER, JAN VAN RIEBEECK, IN DE TAFELBAAI. DEZE DAG GELDT ALS DE GEBOORTEDATUM VAN DE UNIE VAN ZUID-AFRIKA EN WORDT SINDS 1952 ELK JAAR HERDACHT.

6 APRIL 1528 OVERLEED DE DUITSE SCHILDER, GRAVEUR EN TEKENAAR ALBRECHT DÜRER. VAN DEZE KUNSTENAAR ZIJN VOORAL DE PRACHTIGE HOUTSNEDEN BEKEND.

6 APRIL 1520 OVERLEED DE GROTE ITALIAANSE SCHILDER, ARCHITECT EN TEKENAAR RAFAËL. ZIJN MANIER VAN SCHILDEREN HEEFT GROTE INDRUK GEMAAKT OP ZIJN TIJDGENOTEN, DIE VONDSTEN VAN RAFAËL OP HET GEBIED VAN KLEUR EN VLAKVERDELING IN HUN SCHILDERIJEN VERWERKTEN.

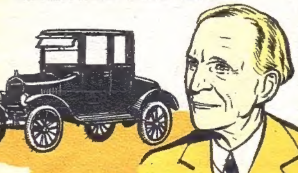

6 APRIL 1909 BEREIKTE DE AMERIKAAN ROBERT EDWIN PEARY MET VIER ESKIMO'S EN DE NEGER MATT HENSON ALS EERSTE DE NOORDPOOL. ZELFS IN HUN STOUTSTE DROMEN HEBBEN DEZE MANNEN NIET KUNNEN VERMOEDEN DAT ONGEVEER VIJFTIG JAAR LATER MENSEN IN SNELLE EN COMFORTABELE VERKEERSVLIEGTUIGEN OVER DE POOL ZOUDEN VLIEGEN.

7 APRIL 1614 IS DE STERFDAG VAN DE BEROEMDE SCHILDER EL GRECO. ZIJN SCHILDERIJEN VALLEN OP DOOR HUN ONGEWONE KLEURENCOMBINATIES EN UITGEREKTE FIGUREN. EL GRECO WERD DOOR ZIJN TIJDGENOTEN NIET GEWAARDEERD.

7 APRIL 1947 VERLOOR DE AUTOWERELD HAAR PIONIER HENRY FORD. IN 1893 BOUWDE DEZE ZIJN EERSTE AUTO. IN 1899 BEGON HIJ EEN BESCHEIDEN AUTOFABRIEKJE. FORD ZAG HET BELANG VAN MASSAPRODUKTIE IN EN WILDE VEEL AUTO'S BOUWEN DIE WEINIG ZOUDEN KOSTEN. EEN BEKEND MODEL WAS DE T-FORD, WAARVAN ER IN ACHTTIEN JAAR TIJDS VIJFTIEN MILJOEN WERDEN VERKOCHT.

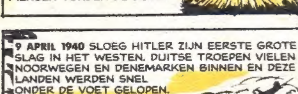
8 APRIL 1953 ONTPLOFTE IN DE BUURT VAN NAPELS OP GROTE HOOGTE EEN COMET, HET EERSTE STRAALPASSAGIERSVLIEGTUIG. DE GROTE TOEKOMST, DIE VOOR DIT TOESTEL LEEK WEGGELEGD, GING VERLOREN DOOR ENIGE CONSTRUCTIEFOUTEN. NA DIT ONGELUK (EEN ANDERE COMET VERONGELUKTE BOVENDIEN OP 10 JANUARI 1954) MOCHTEN DE COMETS NIET MEER DE LUCHT IN. ER WERD EEN UITGEBREID ONDERZOEK INGESTELD EN DE OORZAAK VAN DE RAMP BLEEK METAALMOEHEID TE ZIJN. DOOR HET VLIEGEN OP GROTE HOOGTE ZETTE DE PASSAGIERSCABINE, DIE ONDER DRUK STOND, UIT. DOOR DIT UITZETTEN EN KRIMPEN SCHEURDE DE ROMP OPEN.

9 APRIL 1336 WERD TIMOER DE LAMME, LATER DE MONGOOLSE GESEL GENAAMD, TE SELZ BIJ SAMARKAND GEBOREN. OP LATERE LEEFTIJD WIERP HIJ ZICH OP TOT VOORVECHTER VAN DE ISLAM. HIJ VERSLOEG DE TARTAREN EN VEROVERDE EEN GROOT DEEL VAN RUSLAND EN PERZIË. AAN HET HOOFD VAN NEGENTIGDUIZEND RUITERS TROK HIJ OP NAAR DELHI, DAT HIJ IN 1398 VEROVERDE. ZIJN LEGERS WAREN BERUCHT OM HUN WREEDHEID. NA DELHI VEROVERDE TIMOER MESOPOTAMIË EN SYRIË, WAARBIJ DE STAD DAMASCUS IN ÉÉN GROTE PUINHOOP WERD VERANDERD. OP WEG NAAR CHINA (1404) STIERF TIMOER.

9 APRIL 1945 ONTPLOFTE EEN AMERIKAANS MUNITIESCHIP IN DE HAVEN VAN BARI (ITALIË). DRIEHONDERDZESTIG MENSEN VONDEN DE DOOD.

9 APRIL 1940 SLOEG HITLER ZIJN EERSTE GROTE SLAG IN HET WESTEN. DUITSE TROEPEN VIELEN NOORWEGEN EN DENEMARKEN BINNEN EN DEZE LANDEN WERDEN SNEL ONDER DE VOET GELOPEN.

10 APRIL 1959 TROUWDE KROONPRINS AKIHITO VAN JAPAN MET MITSJIKO SHODA, DE DOCHTER VAN EEN FABRIKANT. DIT WAS EEN BIJZONDER FEIT VOOR JAPAN, WAAR TOT 1945 DE KEIZER ALS EEN GODHEID WERD VEREERD.

9 APRIL 1960 WERD DOOR EEN BLANKE EEN MOORDAANSLAG GEPLEEGD OP PREMIER VERWOERD VAN ZUID-AFRIKA ALS PROTEST TEGEN DE RASSENSCHEIDING VAN DE ZUIDAFRIKAANSE REGERING.

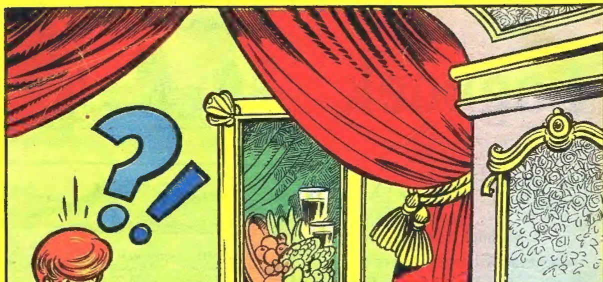
BULTERS.

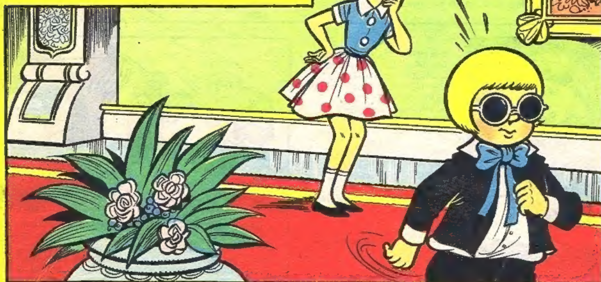

11 APRIL 1961 BEGON IN JERUSALEM HET PROCES TEGEN DE OORLOGSMISDADIGER ADOLF EICHMANN, DOOR WIENS TOEDOEN ZES MILJOEN JODEN ZIJN VERMOORD.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.